

6974
In lần thứ nhất

Mỗi cuốn: 0\$20

VĂN MINH CA TẬP

VỌNG - CỒ BẠC - LIÊU

XUẤT BẢN: PHẠM-VĂN-THÌNH

DEPOT LEGAL
• INDOCHINE •

N° 17671

INDO-CHINOIS

80 Pièces

1888

Có mười bốn bài mới hay lắm,

Bán sỉ tại hiệu Phạm-văn-Thình

Giọng ca khi bổng khi trầm, Làm cho náo nức khoái tâm anh-hào.
Khi vui đường ở nguồn đào, Khi buồn thôi cũng lộn nhào ruột gan.

In tại Nhà-In Xưa-Nay, Ng-háo-Vĩnh, 60/64, Bd. Bonard, Saigon

Mỗi cuốn : 0.250

Trên hai mặt

VĂN MINH CA TẬP

VÒNG - CỎ BẠC - LIÊU

XUẤT BẢN : PHẠM-VĂN-THÍNH

1934

Bạn sĩ tại viện Phạm-Văn-Thính

Có mặt trên mặt mỗi hai mặt

Giống ca khi bông khi trâm, Lắm cho nẻo da khời lăm anh-hào.
Khi nơi đường ở ngồn dào, Khi buồn thời cũng lộn nhào nhào gan.

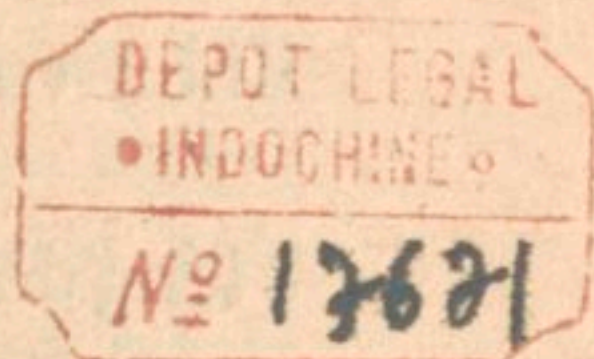
In tại Nhà-In Xưa-Nay, Ng-hào-Vinh, 60 64, Bđ. Bonard, Saigon

VĂN - MINH CA TẬP

VỌNG-CỒ BẠC-LIÊU

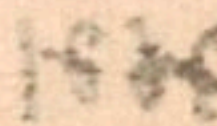

1.— Hoài tình canh vắng

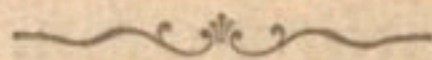
Đức ruột tâm, khách tri-âm là ai có thấu,
Hỏi dài gương có soi đến dấu bèo chẳng?
Những bấy lâu, kiếp mây xanh vờn vẩn
[xích-thắng,
Lời ước xưa, bao đành tâm, đem dạ phụ phàng,
Chốn phòng thu, nhớ đến câu hẹn ngọc thề
[vàng.
Lạnh lòng nơi trướng gấm, kiếp đoạn tràng
[sao khéo đa mang!
Ngọn lửa tình thiêu tan lá gan, đau xót bấy,
Gánh cang-thường, ai xuôi gậy nên khiến
[phải sầu đa?
Tình chung ôi ! Chàng thề với tôi có non cao
[biển rộng.
Chưa trọn chén vàng, sao đức nghĩa chẳng
[động lòng thương?
Hòn thay trời, trở trêu chi cợt khách má-hường?
Tình duyên chi có lẽ mỏng mảnh phi thường,
Đoạn xa nhau lưỡng ngã, kia nhận luống kêu
[sương.

Phụng khóc, Hoàng sầu, bạc mạng hề ! then
[bấy khách dài chương,
Khóa vườn xuân, chờ đợi ai, ôm khúc đoạn
[trường,

 Tiếng đồn má đỏ, ôi cam đành, tan phần phai
[hương,
Vẫn vẫn nghe giọng oanh kêu chích lúá bên
[tường.

Góc hè tiếng dế càng sầu vẫn vương.
Bạc tình lang cái thói nam nhi lòng dạ khó
[lường.

Hồng nhan lở lúá, ai đáng người trao phận
[gởi nương??

2.— Trách ý-trung-nhân

Bởi tại trời, thuở trước kia đà xe chỉ thắm,
Không dứt bỏ nhau, dầu cho còn một nắm
[xương tàn.

Nghĩa bá niên, quyết cùng nhau cho ráo chén
[vàng,

Bởi cơ dâu, nay đành tâm tham ván bán thoàn
Hay là em đòi dạ theo trong dâu trêu bợc.

Quen tánh lẳng loạn, học thói trắng hoa?

Kìa là tích xưa kia lưu lại hậu thế,

Vợ Châu-mải-Thần, vong nhưn ngải nên chẳng
[kể tình chung!

Còn bên tai, nàng thề với tôi, trăm năm tác hiệp.

Vui chữ xương tủy, cho hết kiếp quyết một
[nào hai,
Giòng châu trắng, tức cho ai quen ỹ sắc tài,
Bướm ong, chề chán, bay đáp luyện luôn ngày;
Bạc như vôi, dễ khối tình nặng gánh đôi vai,
Ngược lái thuyền tình, cam dập dùi nơi bể ái
[ngày nay!
Kiếp dầu xanh, nào tội chi nên phải dọa đày,
Uồng công tưởng nhớ buổi ban đầu cho đến
[hôm nay.
Phú mặc ai, đoạn xa cái nghĩa duyên hài,
Má đào, tâm bạc, cam lòng đắng cay.
Lời ước xưa, cái số vô duyên ta chịu kiếp này.
Tình-nương em hỡi! Đôi đưa mình hai ngã
[Bắc, Tây.

3.— Khóc-mồ Đạm-Tiên

Chưa dứt nợ tình, đã chôn thân dưới ba tấc đất,
Vàng rơi song lệ, thắm tiếc cho ngọc mất
[non Côn,
Năm mồ hoang, bấy lâu nay gió táp mưa dồn
Nào ngải nhân, khi ngày xưa đoan thệ hẹn hò;
Nay đành tâm, nở phụ nhau không thương
[thân bạc,
Khi thất không chồng, đau xót phần cắng,
Kìa là kẻ yêu hương sao không trọn chữ,

Một năm xương tăn, đầu hương khói, đầu thấy
[chút đèn nhan.

Ngày đương xuân, thuyền tình chở bao nhiêu
duyên với nợ.

Khi sống đương trần, qua mấy lúc tiếng vợ
[người ta?

Còn ra gì, kiếp vô duyên đau xót thay là,
Khóc cho ai, thương bấy ai nhỏ lệ chan oà,
Được khi huê thắm, hết hồi phận cũng ra ma!
Một năm buổi hồng, xong nợ đời cho sạch
[kiếp đào hoa.

Thôi đời hay thường bạc đen, căm trách nguyệt
[già.

Khá xem tích trước, từ đây đành xa lánh oan gia
Nghỉ trách thay bọn tu-mi xảo trá thay là,
Hết đời ong bướm thôi thà bỏ qua.

Kiếp trước kia bởi ít tu nên nay chịu thế này,
Hồn linh xin chứng, nghỉ chút tình, chung bình
[đó đây! T.-C.

— * —
4. — Kiều khóc Trọng

Nặng chữ tình, té lẽ ra mang câu bất hiếu,
Hoảng hai vai, khó liệu thay, tấm thân bồ liễu
[nan phân.

Kim-lang ôi! Kia Lâm-túy-hiên nhớ đến câu
[đoan thệ mấy lần.

Ngậm ngùi thay! Em đã mang lấy nợ phong
[trần!

Có câu : Vô duyên đối diện bất tương phùng,
Nên hôm nay phân chia hai ngã, tuy nặng ước
[cùng mà khó giữ thỉ chung
Bi lạc bi hề sanh biệt li ngày nay có đôi,
Thân mỏng cánh chuồn, ngày chỉ tối lòng rồi
[dường tơ.

Muốn thác đi, cho hết cái duyên cho xong cái nợ
Phải rãnh hoa đào, mà rửa hết những bợn
[cùng nhớ.

Phần căng gì ? Tiếc bấy lâu luống nhọc công chờ
Nghĩa ba sinh, có chết đi em mới dặng trọn thờ.
Giả-tràng xe cát, biết bao giờ, hiệp tái phòng mơ
Lưu lạc gian hồ, nghĩ đến phận mình mà đêm
[ngần ngày ngo,

Trải bao phen, choàn thanh-y, thiếp cam tâm
[ra dãi khách phong tình,
Ra vô ong bướm, khó tránh bề chữ nhục cùng
[vinh.

Nơi lầu xanh, gượng làm vui giả dạng giả hình
Nguồn sâu khôn lấp mạch, then bóng mình
[quên nghĩa ba sinh.

Bến song Tương, kẻ đầu trông người cúi đợi
[đôi đàn,
Trường tình lai láng, kiếp đoạn tràng phận
[thiếp đa mang.

5. — Nhớ bạn chung tình

Tôi với nàng, trước kia nếu không thệ ước,
Thì ngày nay có đâu mà phải lở bước nhiếp cầu
Tình ái ân, bởi đã mang nên mới vướn sâu,
Một lời xưa, quyết dạ nhau cho đến bạc đầu,
Nào những khi ấp dựa chốn phòng đào.

Khi vui say dưới nguyệt, nặng khúc chung tình
[sinh tử có nhau,

Hận bấy trời già, ông lại xuôi chi ruộng dâu
[hóa bể,

Nên trăm gảy, tan bình, cho người ruột thắt
[cho kẻ lòng đau,

Chốn dầu non, luống sầu tư, bởi đã mang khối
[tình nặng triệu.

Giọt thắm ước dầm vì bạn biếu cái chữ tình
[duyên.

Ôi! Ta giận bao nhiêu, ta thương bao nhiêu lại
[còn bị ngọn lửa phiền,

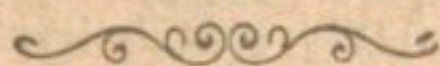
Trăm sầu dồn dập, mà khiến cho tâm hồn điên
[đảo với chữ ước nguyên.

Mùi hương của bạn nhớ thắm thiên niên,
Thấy con chim trên nhánh nó kêu lảnh liểu
[tình duyên.

Như gọi khúc sầu, thể nhắc đến đôi ta xa đôi
[miếng,

Thà đành tử biệt, ai bao đành hai ngã sanh ly,

Thương.. Thương.. Nhớ nhớ.. giọt thắm
[nhỏ tràng,
Như thể én nhận lẽ bầy biển Bắc trời Nam!
Thắm bấy nỡ giết nhau dám hỏi thần tình,
Làm cho nghiền ngữa mà chẳng tròn cái nghĩa
[ba-sinh.

6. — Khách gian hồ tự thán.

Trường tình một thân tôi đây rao khắp,
Những trông mong cho hội hiệp một khách
[chung tình.
Trong tam lưu xả hội tôi đây giao thiệp cũng
[đủ hạng người,
Nhưng mà tôi đây đây đưa lộn khóc với lộn
[cười cho qua buổi đó thôi.
Hỡi này Tào Hóa ông ôi! Ông đành để chi cho
[hồng-nhan bạc mạng?
Ông giảng chi cái lưới tình mà ông hãm hại
[khách lạc dạ là kẻ quần thoa?
Bởi vậy cho nên từ xưa đến nay từ người thiên
[hương chí người quốc sắc,
Chỉ tương đồ mạng tài mà ông đành phá hủy
[cho cái kiếp xuân xanh.
Kìa chị em ôi! Hãy xem cái gương Đạm-Tiên
[cùng Kiều-nhi thuở nọ,
Trước vì tình sau vì hiếu, cả hai đều phải gian
[truân, trong cái bể trầm luân.

Đề mắt xanh mà xem cái bọn nữ-nhi thường
[tình.
Biết bao kẻ vì ham vui, cái dọng uyển tiếng kèn.
rồi phải đem tên vào sổ đoạn trường,
Khi ăn năn thì sự đã xảy ra, đang dồi dập trong
[đám phong ba,
Tay đã nhúm chàm, phú cho quyền Tạo Hóa
[ông đẩy ra khơi, còn biết bờ bến là đâu.
Bởi đường trần ai cho nên chẳng dặng trợn đạo
[tứ đức với tam tòng,
Ôi thôi! bạc mạng ấy là đời bỏ đi,
Gió cuốn mây bay, hoa trôi, lá rụng xin bớt lấy
[cái hình hài này,
Đặng đem cái hồn và xát, vào chỗ khác là chỗ
[an trí, quyết từ cõi trần gian,
Nôm na thỏ thẻ nhẩn ai là khách hồng quần,
Khi đề bước lên cái đường đời này, phải nghĩ
cho kỹ xét cho cùng, họa là mới tránh khỏi cái
[biển trầm luân.

7. — Hỡi ai là khách bạc tình

Đã biết rằng cái nỗi thương nhau bằng trời
[với biển.
Kiếp trăm năm cũng không mong cạm chén
[chung tình,
[là vì cảnh ngộ này khó khuây,
Tuy vân cái nỗi thiệt hơn suy đảo ra cho tận
[tường,

Khó đem thân ra khỏi bể ái trời tình.
Thương mà làm chi cảm tưởng mà làm gì,
Vì đó với đây trời đất đã chia phần rồi.
Nếu thương mà không đặt hiệp thì còn gì hầu
[đeo đuổi cái tấm thương.
Cho hay thói hữu tình, mỗi tơ mảnh đổ ai
[dức nổi,
Chớ nên trách kẻ trèo tường sao làm thói Bọc-
[tan,
Bối kiếp trước ba sanh không có nợ định,
Thôi thà buổi đầu dừng xuôi cho gặp gỡ làm chi
Để chi biết như vậy ! Cái tiếng nói năng cái
[đều cử chỉ đã in sâu vào cang tràng.
Suy ra cái đều biết ấy nó nhiều đến đâu thì
[càng thêm đậm vẽ nét âu sầu.
Nỗi thương bao nhiêu thì đều đau đớn cũng
[bấy nhiêu,
Cũng tại nơi mình tự tiềm lấy cái khổ vào thân.
Ông xanh bày vẽ cái cảnh quá cơ cầu.
Để mà trêu người, để mà gạt gẫm, để hại
[người đầu xanh lắm nỗi đảo điên,
Non sông có dời đổi, trời đất có tận cùng,
Lòng thiết thạch tôi đây quyết trọn với tình,
Chốn dạ dài muôn năm dầu cốt rũ xương tan,
Thì tôi cũng quyết đợi bao giờ, cho có giọt nước
[mắt của bạn chung tình,
Thì lúc bây giờ khối tình này mới chịu rả tan.

8. — Khách đa tình tự thán

Đất bằng xuôi chi sấm chớp,
Trở trêu chi lắm hỏi cơ trời?
Tình phu thê niềm ân ái, kể thôi muôn vàng.
Trách ai làm chi cho cái rụng kim rời,
Ôi người thương ôi ! Tôi quá mến yêu người
Khắp trong trời đất, tôi chỉ có thương người
[là hơn.

Vì có sao người đành tâm đoạn giây tình ái.
Để tôi suốt cả đời, cam chìm nổi nơi bể trầm
[luân.

Nhưng tôi có dám dàu sầu duyên tuổi phận,
Chẳng qua tôi bạc phần đành cam thất đảo
[bác điên.

Khổ cũng cam, đau cũng chịu, dầu thất cũng
[đành.

Đặng thử xem coi đường trần thế nó chong
[gai trắc trở là đường nào !

Xuôi ra còn một chút trông mong,
Trên có trời dưới có đất, giữa có thần minh.
Sao không giăng tay chiếu giám cho công bình
Để cho suốt cả đời cam chịu thống khổ hay sao
Khổ bao nhiêu, cực bao nhiêu cũng gượng ép
[lòng,
Bền dạ đá vàng dặng chờ ngày hiệp phố huân
[châu.

Đến chung thân mà sự kỳ-vọng chẳng đặng
[đoạt thành.
Thì cái thói ôm-cầm tôi cũng nguyên như ai
[mà chịu cái tiếng đời mĩa mai.

9.— Trách vợ cờ bạc

Kìa ai gõ cửa, ai gõ cửa, entrez-vous
Bonjour thầy thầy ba,
Lâu dữ thầy mới đến thăm tôi,
Hôm Tết tới giờ mới gặp mặt thầy đây.
Mấy tháng nay ruộng nương làm ăn ra thế nào?
Tôi coi bộ thầy phát, thầy phát tương và lại
[phát hào.

Thầy xem tương tôi, tôi đây bắt phát rầu,
Thầy biết tại làm sao không, tại con vợ tôi
Nên tôi thất chí mà hết màng đến cuộc giàu
[sang.

Tôi rầu tôi buồn, Tôi tức thôi đà muốn chết.
Tôi căm tôi hờn tôi ngán việc vợ con,
Thầy nghĩ đó coi, quanh năm ba đời cái thân
[của tôi khổ cực.
Cực cũng như con trâu vậy, Đáng lẽ nó ở nhà
[nó suy nghĩ nó thương tôi.
Cái này không đâu. Nó còn bảo hại cho tôi
[tan nát nát tại cửa nhà.
Mà tôi có hay đâu. Đến chừng đồ bể ra thì
[tôi mới chắc lưới hít hà.

Vợ tôi nó ham nào là : Câu cá với câu tôm.
Sá hổ, phé, me, ngẫu-hầm, tứ-sắc, khía, sệt, thứ
[nào nó cũng ham chơi.
Nó đánh bài giờ. Tiền lương tôi làm mỗi tháng
[có bốn năm chục đồng.
Lốp nào tiền dầu đèn củi lửa, phố sá nước
[mắm dầu hôi.
Lốp nào nó câu cá với câu tôm.
Còn vàng, vàng mấy đôi, cà rá mấy chiếc nó
[cũng đem vô tiệm cầm đồ.
Quần lãnh áo hàng, khăn đóng mới mua ràng
[ràng hồi sớm mới, bây giờ lấy đội đi ăn tiệc
[nó nhập vô brocanteur.
Xấu hổ quá tôi tính tôi thôi làm, xấu hổ chịu
[sao nỗi chúng bạn họ chê cười.
Lời thiên hạ họ nói không lầm,
Con đông là nợ vợ nhà vốn thiệt là oan gia.

~~~~~
10. — Ca Dạ-Cổ hoài-lang

Vì thấy cảnh ni mà sanh xúc cảm,
Khiến tôi nhớ những lúc ở Thanh-tòng.
Cùng nhau đệ-huynh sum vầy,
Khi chén rượu lúc chung trà.
Ngày nay như chim nọ đã lạc bầy,
Mắt còn chưa hảng gan dạ nào mà chẳng đón đau.
Thưa công-tử! Ấy cũng gì thiếp nên gây ra
[có đôi,

Thiệt cái lỗi của tiện-nữ này biết lấy chi cân.
Xin quý-nương chớ phân như vậy,
Cũng tại nơi trời xuôi khiến mà thôi.
Thêm nỗi phần số tôi chẳng may gặp hồi.
Đảo điên vì bởi vận thời,
Nghĩ thật là buồn cho ông Tạo-hóa thay.
Đã sanh chi người rồi lại còn đầy đọa gắt gay
N như thiếp gặp biết bao cảnh gian truân khổ nạn.
Từ ngày thiếp bước chơn ra trần đến nay đó
[công-tử ôi !

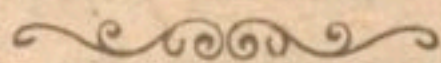
Rất may ! Trước đây chắt có miếu chùa.
Nên tiếng chuôn cửa khách tạ trần vẫn-vẫn bên tay,
Vậy ta mau lần bước kiếm rày.
Nếu quã có miếu chùa cầu xin nghỉ chơn.

11. — Ca Dạ-cổ hoài-lang

Trông lên trời gương nga sáng rõ,
Nhìn xuống khe nước bạc pha vàng,
Suốt canh thâu lụy thắm tuông trăng,
Trở trần khó nhắp giấc hòe,
Bóng trắng soi cặn bên màng,
Nỗi đi đứng nằm ngồi không an.
Chị Hằng chị ôi có thấu rõ,
Xin soi xét giùm cho kẻ trần-ai !
Người ngay có sao nỗi hại,
Cha con lìa chồng vợ chia tay.
Trăm nỗi buồn suốt đêm chỉ ngày,
Chỉ có thở vắn rồi lại than dài.

Chị Hằng ôi chị có hay,
Chữ tiết gìn thệ chẳng hề phai.
Khổ nhọc gian-truân bao nài,
Hai vai hoẵng tình hiếu nặng thay.
Nỗi tâm sự biết ai tỏ bày,
Phận số gì hoạn-họa cứ đeo đai.
Oan khức căng răng châu mày,
Cái kiếp sống thừa biết đâu là rủi may T. H. N.

12. — Ca Vọng-cổ hoài-lang

Mỗi sâu vò tơ khó giải,
Thảm thương thay Địch-Nguyên-Soái nạn tai.
Khấp Trung-Nguyên rõ danh anh-tài,
Cái công vĩ đại ngày nay phải giòng sông thả dài.
Trời đất ôi ! Ở nơi trong thì lũ quân nó ám hại,
Ra biên-thùy liễu thân cùng rủi may.
Thuở cha tôi còn từng chinh với Dương-Nguyên
[soái,

Công cang rất dày dẫm khải mấy ai!
Tôi nối chí cha mà lưu danh kể đại,
Ai có dè sự ruồi chẳng dặng may,
Chẳng may vì thắng Đình-Quí nó lộn đàng,
Nên tướng hổ bị trời trắng buộc ràng;
Nào đâu ngờ con gái Thộn-Ban,
Vỏ-nghe cao cường thuật-pháp đa đoan.
Quốc cũng muốn liễu thân ra chốn chiến tràng,
Nhưng nghĩ tài địch phép thế nào cho xong!

Ấu là lòng ta hãy dẫn lòng,
Năm đao binh ròng ta tầm chốn dung thân,
Sống cầm binh ta thát nguyện làm thần,
Tấm gương trung-nghĩa chói ngàn non sông.

---

13. — Ca Vọng-cổ boài lang

Cũng vì bị quân gian ác,
Cho nên gia nghiệp mới tiêu tan.
Cũng may được thoát khỏi nạn,
Về nương náu nơi chốn này.
Nhớ đến cái phe gian nọ,
Lảo câm hờn tất lòng không khuây !
Bởi mình gây ra nông nổi,
Đảng nịnh thần mới ám hại họ La.
Làm cho ta chẳng yên tất dạ,
Đau đớn lòng lụy hạ tuôn sa !
Thấy đều bị diệt tru cả nhà,
Nghĩ lại thiệt rất nảo nong.
Người đương cơn đao đảng lách thân,
Chưa rõ đều hung kiết đường bao.
Vải van cho đấng anh-hào,
Thoát khỏi vòng lặn đạn lao đao ?
Tức tối biết chừng nào !
Vấn cổ lẻ nào kêu thấu trời cao.
Tan hiệp biệt ly chẳng khác nào,
Như thể bèo cùng mây rất mau.

T. H. N.

---

14. — Ca Vọng-cổ hoài-lang

Bởi Tổng-trào Địch-Thanh rất nên cầm đồng
Nó lung lảng trăm tướng đoạt quang,
Trăm rất e cho cơ nghiệp phải khuynh tàn,
Ngày đêm những ra vô bàng hoàn,
Vì bởi nơi các nơi châu quận.
Cụ sớ về xin binh cứu nguy,
Trăm dòm rồi khắp trong trào sĩ ;
Thật không có người khiêm bị võ văn,
Đặng mà ra chống ngăn ải nhận,
Kéo chầy ngày giặc dữ nó xâm lăng !
Chưa có mấy ngày nó đoạt ba ải rồi,
Nên trăm khó nổi đứng ngồi.
Dạ ! Khải tấu cùng phụ vương,
Vội mầu-hoàng an lạc nơi cung-chương,
Để cho con ra chốn chiến trường,
Con bắt luôn năm tướng cho rõ tài song-dương
Tổng-Bang nó tướng dũng binh cường,
Con cũng đường-đường Công-chúa của Thộn-
Sảng trong tay Tiên-thuật phi-thường. [vương.
So tài cùng phép lẽ nào con cũng hơn. N.C.M.

Xin xem « VỌNG CỔ ĐỐI ĐÁP » hay lắm !! hay lắm !!

Tôi là Annam

Tôi chỉ mua Savon

của hàng Annam

bán mà dùng.

Savon trắng

HIỆU MẶT TRỜI MỘC

và Savon đen

HIỆU CON RỒNG

**của hàng Annam Hảovinh Côngty là
tốt nhất, cứng nhất, ngời nhất, bọt
nhiều, lâu tiêu, giặt không mục đồ.**

Cải-lương mới.

Mới xuất bản.

NỮ-SĨ PHỤC-THÙ

Diễn theo bộ « Việt-Nam Sử-Ký » có nhiều lớp trừ gian diệt nịnh rất hay. Soạn giả : Nguyễn-công-Mạnh.

CÁI TÌNH BÍ MẬT

Là một tấn tuồng kim-thời, bí mật phi thường, các gánh lớn đều có diễn. Soạn giả : Nguyễn-công-Mạnh.

GIA-LONG TÀU QUỐC

Là một tấn tuồng diễn theo chuyện-sử nước nhà, của ông Tản-dân-Từ mới soạn.

ĐẦU XANH CỎ TỘI

Là hai tấn tuồng hay nhất của gánh « Trần-Đất » soạn giả là M. Tư Chơ, thầy tuồng mà cũng là kép nhứt đả nôi danh khắp Bắc-Châu.

Các tuồng sau đây cũng mới xuất bản : Lê-Lợi Phục-Quốc. — Kim-Tinh-Nương hiện hình. — Khố-Tinh Hiệp-Nữ. — Tiền-Cảng Bảo-Hậu và Đường-Thế-Dân đạo mười cửa Ngục.

Các thứ Tiểu-thuyết hay nhứt mới xuất bản : Bó-Hoa-Lải. — Túy-Hoa-Đình. — Vập Tắc Lửa Phiền và Nát Ngọc Tan Vàng.

Mua sĩ do nơi : **Phạm-văn-Thình**
Nº 49-51, Rue Tháp-mười — Bình-lầy.